

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Apollo den Syttende

Citation: Baggesen, Jens: "Apollo den Syttende", i Baggesen, Jens: *Riimbreve og poetiske Epistler. 1. Samling, 1784-1808. - 1890*, 1889-1903, s. 65. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen02val-shoot-workid65472/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: *Riimbreve og poetiske Epistler. 1. Samling, 1784-1808. - 1890*

Apollo den Syttende.

Til de ni Muser i Gravensteen.

1795.

For fire Sekler siden (fire Aar
 Er fast en Evighed i vore Tider)
 Jeg lagde ned paa Stedet, hvor jeg staaer,
 For Eders Fødder, hulde Pierider,
 Mit Apolloniske Scepter — lagde ned,
 Med selvfornægtende Bæfedenhed,
 Den herligste blandt alle Jordens Kroner,
 Hvis mageløse Himmelglands
 fordunkled selv den borealiske Krands
 Og alle Melkoreiens Throner.
 Jeg afstod af mig selv, ufordret, frie,
 Et fyrstendom, som Fantastien drømmer,
 Det glimtendste blandt alle fyrstendommer,
 Et fyrstendom med lutter Muser i —
 Og danned' ont, hvad sikkert ingen Herre
 har gjort for mig, og aldrig gjør, desværre!
 Et eenevældigt Andrarchye
 Til et republikanisk Gynokratie.
 Ei for at friske op mit Offers Minde
 Og anden Gang en Borgerkrands at vinde,
 Stenkalder jeg min Martyrdaad i Dag;
 Den fik sin fulde Løn af Eders Hænder,
 Den ærefuldeste, mit Hierte kiender —
 Hvad Løn er stor som Musers Velbehag?

6

Hvo vilde ei med Lyft af Jordens Glands bortgive,
 Aftræde hver en Ret til Dygtig her i Eive,
 Og frøe modtage selv den dødelige Pål,
 For Vindingen af Eders Dronnings Smil?
 Nei! ikke for paa nye at lade mig betale
 En Daad, af min Sanvittighed befalet,
 Som blev mig den Gang tusindfold betalt,
 Opvækker jeg Erindringen af Drøale.

Blot den selvsamme Stilling nu, hvori
 Mig Skæbnen atter stiller hen, allene,
 Til samme Frittelser, i lige Scene,
 Omringt af Muschorets Tryllerie,
 Afvinger mig et flygtigt Blik tilbage
 Paa min Regierings Brug i hine Dage.

Som jeg den brugte da, saa bruger jeg den nu,
 Og som jeg ønskede, de, der over Throner ruger,
 Den alle ville bruge
 (Bespønderligen, o Provence! du,
 Der truer med at herske sur la France.
 Et par droit de conquête et par droit de naissance),
 Til den at stærke dem, som eene have Ret
 Til Hersten overalt og uden Hinder:
 Oplysningens velgiørende Gudinder.

Jeg altsaa lægger anden Gang,
 Som Gud for Viisdom, Dag, og Smag, og Sang,
 Mit Scepter ned for alle Musers Fødder,
 Min Krone for den førstes Fod;
 Og lover, hvis det tredje Gang mig møder
 At stilles her paa Stedet, hvor jeg stod
 for fire Sekler siden, hvor jeg knæler
 I dette Dieblis, at giere samme Brug
 Af det, som nogle røver, andre stjaaler,
 Snart eabenbar, og snart i Smug.

Dog, før jeg mig af denne Kreds begiver
Tilbage til min skulte Krog,
Hvor intet Muschor min Sang opliver,
Tillader mig, Gudinder! i det Sprog,
J selv umiddelbar uvante Tunge lære,
En ydmyg Bøn til Afsted at frembære.
Ved Skæbnens Gunst at være kommet op
Paa Musebjergets Æthertop
Tu allerede tvende Gange;
Og, vinket af Iaa stien en Leilighed,
Dog intet, dog slet intet at forlange —
Var at fornærme Musers Gæmildhed.
Jeg veed for vel, at deres største Glæde
Er den, at lenne prøvet Dyd,
Om et med jordist, dog med himmelsk Fryd,
Og en Perovante selv at ønske de tilstæde.

Mig synes alt, at Eders Smil,
Gudinder! mig det skønne Tillagn give:
„Drist, Dødelige! hvad du vil,
„Og hvad du beder om, skal opfyldt blive.“

Som man i Musers Bibelbog kan see,
Af hvilken Aarsag veed jeg ikke,
Eet Drist eller to sig aldrig stikke —
Min Bøn og derfor deler sig i tre:

for Kronen, som jeg anden Gang nedlagde,
Den Rose, flora vor Lovise bragte,
Er alt hvad jeg henfalder om;
Selv visnet skal den i mit Giemme blive
Den største Skat, mig stænktes her i Live,
Min næst tilbedte Helligdom!

for Sceptret, som de samlede Gudinder
Jeg gav, udheder jeg mig her,

6*

Som ni betyvende Forenings-Minder,
En Knappenaal af hver især;
Som Orden paa mit Bryst jeg disse Naale
Med meer end ridderlig Tilfredshed hære vil,
Saa længe jeg er til,
Og deres Glæds skal selv Pleiaders overstråle!

for al den anden Magt og Herlighed,
Mit Muse-Scepter var forleent med,
Hvis Mage man paa Jorden ikke finder,
Er det for meget, naadige Gudinder!
Hvad her, afstrædende mit Kongedøm,
Jeg endelig tilstodt henfalder om,
Et — af! jeg isner, skøndt mit Hjerte brænder —
Et Kys — paa hver af mine Musers — Hønder?